

men naar man ser hen til de Udtryk, der bruges for at betegne, hvem der skal regnes til Invalidier af anden Klasse, bliver det ganske utvivlsomt, at Meningen maa være den, at en Invalid af første Klasse maa fuldstændig have mistet Erhvervsevnen. Det lyder jo nemlig for anden Afdeling saaledes: de, som aldeles eller næsten aldeles have mistet Evnen til Erhverv osv. Det er anden Klasse. Jeg synes altsaa, at man med Rette tør antage, at det at have mistet Erhvervsevnen — det er ikke Tab i, men Tab af Erhvervsevnen, der menes — maa være en Betingelse for at anerkjendes som Invalid af første Klasse. Det er i Henhold til denne Opfattelse og Forstaaelse af Loven — som er den Forstaaelse, der hidtil har været gjort gjældende — at man ikke har set sig istand til at anerkjende den paagjældende Invalid som Invalid af første Klasse.

Formanden (Rrabbe); Med Hensyn til Indstillingen under Nr. 35 tror jeg, at det vil være rigtigt, at jeg gjør en oplysende Bemærkning som Formand. I den første Periode af Rigsdagens Virksomhed bleve de Lønninger for Bestillingsmænd ved Rigsdagen, som Thingene ikke selv vedtog, fastsatte alene for den paagjældende Bestillingsmands egen Person og for hans Funktions-tid, uden at der gaves ham nogen Udsigt til Efterløn eller hans Efterladte nogen Udsigt til Understøttelse. Efterhaanden fandt man det imidlertid hensigtsmæssigt heri at gjøre en Forandring dels af billigt Hensyn til de Paagjældende, dels af Hensyn til Rigsdagen selv, idet de Understøttelser, som bleve uundgaaelige, tidt medførte Vilkaarligheder og Uansætteligheder ved Fastsættelsen, fordi man ikke havde forud fastsatte Regler for deres Udelse. Derfor blev der under 24de Juni 1876 fastsat et Lønningsreglement, som senere med væsentlig det samme Indhold er fastsat for hver Rigsdagssamling, gjældende for de Bestillingsmænd, hvis Lønninger Thingene ikke selv vedtage. Da der i dette Lønningsreglement er taget det Hensyn, som man efter moden Overveelse fandt at burde tage til de paagjældende Bestillingsmænds rimelige Krav paa en Hjælp, naar de gif af, og til deres Efterladtes billige Forventninger om en Understøttelse, naar vedkommende Bestillingsmand døde, vilde der, naar der nu fremkom

et Andragende fra en Bestillingsmand, som havde tjent under Lønningsreglementet, eller fra Enken efter en saadan, ikke med Rimelighed kunne ventes, at der blev tilstaaet nogen Understøttelse udover, hvad der er hjemlet ved Reglementet, og hvis et saadant Andragende blev henvist til Formændene, vilde det heller neppe være sandsynligt, at dette kunde have nogen gunstig Følge for Andrageren. Men i det foreliggende Tilfælde er Forholdet et andet: Andragerindens afdøde Mand har nemlig kun tjent Rigsdagen, før der blev fastsat noget Lønningsreglement. Den Hindring, som ellers vilde have frembudt sig for, at Andragendet kunde blive taget under nærmere Overveelse, er saaledes ikke her tilstede.

Olson: Jeg finder mig foranlediget til at takke det ærede Finantsudvalg, som har henvist det Andragende, der ommeldes i Indstillingen under Nr. 34, til Finantsministeren. Det glædede mig at høre den ærede Ordførers Motivering, thi hans Betragtning af denne Sag kan jeg ganske slutte mig til. Da jeg første Gang saae dette Andragende saavel som de medfølgende Attester, fik jeg det Indtryk, at naar der ikke kunde bevilges den Paagjældende Invalideunderstøttelse, var det ganske overflødigt for nogen saaret Soldat at ansøge om en saadan. Den paagjældende Mand Poul Larsen, som er saaret i Krigen 1864, har ikke alene de allerbedste Beviser fra sine Sognemænd, fra Sogneraad og Præst for, at han er en hæderlig og retskaffen Mand, men dernæst har Distriktslægen erklæret, at der er Sandsynlighed for, at Ruglen er gaaet igjennem Muskelen, som løfter Armen, og at stærkt anstrengende Arbejde vil forvolde ham Smerte. Jeg for mit personlige Vedkommende nærer ingen Tvivl om, at han i alle Henseender er værdig til Understøttelse, og at hans Erhvervsevne i en væsentlig Grad er svækket. Det forekommer mig derfor, at de Beviser, som ere fremkomne, maa være tilstrækkelige for den høitærede Finantsminister til at bevilge denne Mand's Andragende. Jeg kan ikke negte, at det har forundret mig endel, at den høitærede Finantsminister har givet Afslag paa dette Andragende, i Særdeleshed naar jeg tager Hensyn til den Udtalelse, den høitærede Minister fremstattede under Invalidelovens 1ste Behandling i Landstthinget. Denne Udtalelse